

סיפורי האלשי במלחמת ששת הימים
מאיר אורי מ"פ צנחנים

5.9.1967

יצאנו מגבעת ברנר ב-2.40 רק הסגל הגבוה של כל גדוד ברכב קטן ירושלימה.
בדרך עברנו טורי שריון וזחל"מים של חטיבה 10. השיריון פנה שמאלה, דרך
מבשרת ירושלים, ושם חצתה את הקו הירוק.

עברנו את שער הגיא ושם נפלו כמה פגזים רגעים מספר לפני שעברנו.
המשכנו לירושלים. כשהגענו לירושלים, מצאנו עיר ריקה ומופגזת. הגענו קרוב
למחנה שנלד ומצאנו שם אנשים מספר. שהינו שם כרבע שעה, גם כאן הייתה הפגזה,
יצאנו החוצה והגיע המח"ס, מוסה גור, ירדנו ל"קבוצת פקודות", מצפון לשנלד
לאחד הרחובות. שם היו מכוונסים מג"דים, מ"פים וקציני מטה. שם נחסרה לנו
התכנית החטיבתית בצורה סכימטית.

התכנית החטיבתית בצורה סכימטית.

משה פלד

דברים שאמרתי בערב, לציון יום ירושלים

מיפגשים רבים היו לי עם ירושלים, כמו לרבים אחרים.
הרי ידוע שלנו, אנשי העמק, כל עלייה לירושלים היא חגיגה חדשה, אירוע העומד
בזכות עצמו.
גם מעגלים שונים סגרתי בירושלים, כמו למשל המעגל שציירו כנסיית נוטרדם.
עד מלחמת ששת הימים, היה מה שניקרא ה"קוו העירוני" (היום, כבר לא מכירים דבר
כזה, אבל לשם המחשה לחבריה הצעירים - כשם שהיום יש "קוו רמת-גן" או קוו
"לבנון" - היה אז ה"קוו העירוני").
ישבתי מספר פעמים בקוו העירוני, ובאחת מהן תיפקדתי כמפקד התצפית על גג הנוטרדם,
השוכנת אל מול החומה - אל מול השער החדר. ואני זוכר איך היינו מדברים וצועקים
עם השומרים הירדנים על החומה, באיזור השער החדש.
ובכן, מעגל נוטרדם ניסגר במלחמת ששת-הימים, כאשר משימת פלוגתי הייתה כיבוש
וטיהור החומה, בקטע שמסער יפו, ועד השער החדש.
אני עוד זוכר את הפגישה עם הפלוגה שביצעה את הקטע מסער-שכס אל השער החדש,
המבט הראשון היה לכיוון הנוטרדם ומיד - הועלו זכרונות.
אבל לא זה מה שרציתי לספר, המעגל שרציתי לספר הערב - צירו המרכזי הוא -- הר-הצופים.
בקיץ '65 הייתה מתיחות קשה על הר-הצופים, המתיחות התגלעה עקב תקריות חוזרות
ונישנות, הן מסביב לשיירה שהיתה עולה אחת לשבועיים, והן מסביב לסיורים היום-יומיים
על ההר, שהיו מנת חלקם של החיילים שישבו על ההר.
אחת מתקריות אלה הסתיימה בהיתקלות באש ובפציעת שני קצינים שהיו בסיוור.
כמובן שמיידי פינו אותם מההר ונוצר מחסור מיידי בשני קצינים על ההר.
הייתי אז מ"מ צעיר ואני זוכר, שתוך כדי אימוני לילה עם המחלקה שלי הגיע פתאום הסמג"ד
(משה פלס-סטמפל) ואמר לי לעזוב הכל ולנסוע איתו לגדוד.
לא ידעתי עדיין במה מדובר, אבל נראה לי כבר אז כמשהו רציני.
כשהגענו - הוסבר לי ששני קצינים על ההר ניפצעו ופוננו וצריך מיד להעלות שני קצינים
במקומם. נקבעו - אמנון ליפקין (שחק-ראש אמ"ן דהיום) ואני.
נאמר לנו להיות בשעה 06.00 בשנקלר בירושלים.
באותם ימים אחותי פנינה הייתה בש"ש בצובה וכיוון שלא הודעתי שום דבר בבית -
החלטתי להיכנס מדרך לירושלים לצובה ולספר לה על עלייתי הפתאומית להר-הצופים..
השעה הייתה 05.00, דפקתי בדלת ביתה - לאחר מספר דקות, כשלא הייתה תשובה - עזבתי
והימשכתי לירושלים פן אחר.
בדיעבד אמרה לי פנינה - שבאמת שמעה דפיקות וכשקמה והיסתכלה בחלון, ראתה ג'יפ מתרחק
ולא הבינה את פישרו.
כשהגענו לשפלר - הלבישו אותנו במדי שוטרים, כן, רק כך היו עולים להר-הצופים,
זה היה ההסכם עם הירדנים מאז מלחמת העצמאות.

למשה פלד
אחותו של מאיר אורי